

169

HIMLENS HERMENN.

Tone: Sions vokter hever røsten.

Himlens hermenn vart ei trøytt - .
Frå land til land dei fram seg brøytt
med kjærleiksmakt og truesmod.
Frå Jerusalem dei stemnde.
Mot nord dei og Europa femnde
med bod om Jesu soningsblod.
Dei møtte bål og brann - .
Og hjarteblood der rann under ferdi.
Men eitt er visst : Dei vann til sist.
Og opna veg for Kvite-Krist.

Håkon vilde kyrkja byggja. Med Kristus Noregs samfunn byggja. *byggja*
Men heidenmakti var for stor. Fagnabodet mildt han strøydde.
Men sorgfull han i heidni døydde, og fekk si grav i Noregs jord.
Men Gud i Himmelborg han såg kong Håkons sorg. Tårasadet
han vokster gav, om sumt skein av. Ei kyrkje står ved kongens grav.

Vistnok fekk ho trengselstider,
med hat og hogg og ville strider.
Med store tap og mannefall.
Stundom sløvt i ro ho dørmar.
So kom der atter svære stormar
og spådde, hennar tid var all.
Men gjennom storm og strid
ho stend til denne tid. Lova Herren.
Hans nådepakt og kjærleiks-vakt
er sterkare enn helheims makt.

Odins velde kvarv omsider. Men kyrkja enno hardsett strider
i mot hans heidne, myrke verd. No er han ein skugge, berre.
No Kristus er vår rette Herre, med kongsmakt på si Guddoms-herd.
Det gamle våpenhus, me no hev lagt i grus. Øksi, sverdet,
no ingen dreg i kring med seg. Der fredlyst er på kyrkjeveg.

Signe, Gud, di kristne kyrkja
med Ordet som vår tru kan styrkja.
Du mildt tok våre små i famn.
Synte vegen for dei unge.
Bar bod om trøyst i scrgi tunge
på leidi inn mot frelsens hamn.
Du gav din vigsel varm
til dei som - arm i arm - bygde heimen.
Du fylgde av, ditt Ord oss gav,
når syrgjande me stod kring grav.

Enno brenn din eld på åren.
Ditt vakne vakthald varslar fåren,
kva leider enn han kjem i frå.
Vondt det er når verdi raser.
Men vert ditt Ord til tome fraser,
det mykje verre er endå.
Må Krist, vår rettferdissol,
ifrå din lærestol alltid stråla.
Og syna greid, frå hav til heid
den rette veg og Himmelleid.

Johs. M. L. Rydland.